

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

05 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte: Timofti Vladimir,

Judecătorii: Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena și Boico Victor,

judecând fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscriptie Chișinău, Popov Oleg și de către SAR „Moldcargo” SA, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 26 noiembrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 mai 2019, în cauza penală în privința lui

Livădaru Victor XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în XXXXX

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 07.02.2018 – 26.11.2018;

Instanța de apel: 17.12.2018 – 08.05.2019;

Instanța de recurs: 19.07.2019 – 05.05.2020.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 26 noiembrie 2018, *examinând cauza în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală*, Livădaru Victor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani și 6 (șase) luni, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 (patru) ani.

Acțiunea civilă înaintată de Ivanova Ala cu privire la repararea prejudiciului material și moral a fost admisă parțial.

S-a încasat în beneficiul Alei Ivanova, din contul SAR „Moldcargo” SA, prejudiciul material în sumă de 33 184, 11 lei și 3 929 de euro, exprimați în lei conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei la data executării.

S-a încasat în beneficiul Alei Ivanova, din contul lui Livădaru Victor, prejudiciul moral în sumă de 300 000 de lei.

Cu referire la corpul delict: s-a dispus restituirea proprietarului a automobilului de model „Mercedes 313 CDI”, nr. de înmatriculare XXXXX.

Cheltuielile judiciare, în conformitate cu art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, au fost trecute în contul statului.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat, în fapt, că Livădaru Victor, la 05 octombrie 2017, aproximativ la ora 19:00, fiind treaz, cu permis de conducere valabil categoriei mijlocului de transport pe care-l ghida, se deplasa cu automobilul de model „Mercedes 313 CDI”, nr. de înmatriculare XXXXX, pe str. P. Halippa din direcția str. A. Bernardazzi spre str. A. Mateevici, mun. Chișinău.

În timpul deplasării, efectuând manevra de virare la dreapta, spre str. A. Mateevici, în preajma imobilului nr. 3 de pe str. A. Bernardazzi, conducătorul auto Livădaru Victor n-a ținut permanent seama de totalitatea factorilor ce caracterizau condițiile rutiere, existența unor obstacole pe sectoarele drumului, intensitatea și nivelul de organizare a traficului rutier, de care va trebui să țină cont fiecare conducător la determinarea vitezei, benzii de circulație și a modalității de conducere a vehiculului, prin ce a încălcat cerințele art. 22 Legea nr. 131 privind siguranța traficului rutier, care în alin. (4) stipulează că: „Participanții la trafic sunt obligați să manifeste un comportament care să asigure fluenta și siguranța traficului, să nu pericliteze siguranța unor alți participanți la trafic”, nu a apreciat corect situația reală pe carosabilul pe care se afla vehiculul la momentul respectiv, ignorând cerințele pct. 11 lit. f) din Regulamentul circulației rutiere: „Conducătorul de vehicul este obligat, la trecerile pentru pietoni cu circulația neregulată să cedeze trecerea pietonilor aflați în traversarea drumului pe partea carosabilului în direcția de mers a vehiculului”, prin ce a încălcat prevederile pct. 45 subpct. 1)-2) din Regulamentul circulației rutiere, care prevede că, conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere ce i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, d) situația rutieră. 2) În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului; la fel, a încălcat și pct. 3 din Capitolul 1. Dispoziții generale ale Regulamentului circulației rutiere, care stipulează că participanții la trafic sunt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele și indicațiile agentului de circulație, condițiile

tehnice ale prezentului Regulament și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sunt provocate de circumstanțe iminente, dar, continuând deplasarea și, ca urmare, a comis tamponarea pietonului Ivanova Ala, anul nașterii XXXXX, care traversa partea carosabilă a str. A. Mateevici, de la dreapta spre stânga relativ deplasării automobilului, la trecerea de pietoni.

În rezultatul accidentului rutier, Alei Ivanova, conform raportului de expertiză judiciară medico-legală nr. 2885/D din 23 ianuarie 2018, i-au fost cauzate vătămări corporale exprimate prin XXXXX, și în baza acestui criteriu se califică ca vătămări corporale grave.

Prima instanță a încadrat aceste acțiuni ale inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, conform indicilor calificativi: „*încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat o vătămare gravă a integrității corporale*”.

3. Avocatul Brăteanu Veaceslav în numele inculpatului a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 6 luni, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, iar, în temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită inculpatului să fie suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 2 ani.

3.1 În argumentarea apelului, a susținut că prima instanță nu a ținut cont de prevederile art. 61 alin. (2) și 75 Cod penal, motivându-și soluția referitoare la individualizarea pedepsei cu fraze de ordin general, în condițiile în care în circumstanțele cauzei sunt întrunite condițiile necesare pentru a fi aplicată instituția suspendării condiționate a executării pedepsei, iar în speță, scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia, mai ales că pedeapsa sub formă de închisoare are un caracter excepțional.

De altfel, a menționat că și procurorul a solicitat aplicarea instituției suspendării condiționate a executării pedepsei.

A mai indicat că inculpatul și-a recunoscut pe deplin vinovăția încă la etapa urmăririi penale, a contribuit activ la investigarea infracțiunii, săvârșită din imprudență, s-a căit sincer de cele comise, și-a cerut iertare de la partea vătămată și rudele ei, participând la acordarea sprijinului material și moral părții vătămate chiar din momentul producerii accidentului rutier.

Totodată, a specificat că deja i-a reparat parțial părții vătămate prejudiciul cauzat și s-a obligat să-i restituie și partea restantă a acestuia.

A declarat că inculpatul se caracterizează pozitiv la locul de trai și la locul de muncă, iar aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal va crea pentru inculpat o posibilitate reală de a munci și de a-i acorda părții vătămate sprijinul necesar.

A afirmat că, condamnarea inculpatului cu executarea reală a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 6 luni ar crea repulsie, cauzând noi suferințe inculpatului și nu va putea atinge scopul de corectare și reeducare a acestuia, ci va genera dispreț față de pedeapsa aplicată și va înjosi demnitatea inculpatului.

4. Partea civilmente responsabilă SAR „Moldcargo” SA a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia în partea civilă cu referire la încasarea din contul SAR „Moldcargo” SA a prejudiciului material și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea civilă înaintată de Ivanova Ala împotriva SAR „Moldcargo” SA să fie admisă parțial, și anume în limita sumei de 20 152, 81 lei.

4.1 În argumentarea apelului, a invocat că în conformitate cu art. 25 alin. (2) lit. d) Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, în cazul vătămării corporale, despăgubirea de asigurare va include eventualele cheltuieli prilejuite de accident, inclusiv cheltuielile de transport al persoanei accidentate, de tratament, de spitalizare, de recuperare, de protezare, de alimentație specială, conform prescripțiilor medicale, probate cu documente justificative, care nu sunt suportate din fondurile de asigurări medicale obligatorii, conform actelor normative în vigoare. Cheltuielile menționate se stabilesc pe baza prețurilor practicate de instituțiile din Republica Moldova, conform documentelor eliberate de acestea sau, în cazurile când nicio instituție din Republica Moldova nu practică serviciile menționate, conform documentelor justificative eliberate de instituțiile din străinătate.

A notat că în speță, prejudiciul material în sumă de 33 184, 11 lei și 3 929 euro, dispus de către prima instanță spre încasare din contul SAR „Moldcargo” SA, este compus din următoarele sume bănești invocate de partea vătămată: 2 485 de lei (costul investigațiilor prin tomografie), 250 de lei (costul consultației la „Ovico” SRL), 11 680 de lei (costul tratamentului chirurgical la Centrul medical „Ovisus”), 3 819, 52 lei (costul tratamentului medicamentos), 253, 29 lei (costul serviciilor de transport), 13 800 de lei (costul biletelor de avion tur-retur pentru deplasarea în or. Vilnius), 867, 43 lei (costul serviciilor de taxi), 3 500 de euro (cheltuieli pentru suportarea intervenției chirurgicale în or. Vilnius) și 429 de euro (cheltuieli suplimentare suportate în or. Vilnius).

A precizat că, contestă încasarea din contul său a următoarelor sume bănești: 3 500 de euro (cheltuieli pentru suportarea intervenției chirurgicale în or. Vilnius), 429 de euro (cheltuieli suplimentare suportate în or. Vilnius), 13 800 de lei (costul biletelor de avion tur-retur pentru deplasarea în or. Vilnius) și 867, 43 lei (costul serviciilor de taxi).

Astfel, cu referire la suma de 3 500 de euro cu titlu de cheltuieli pentru suportarea intervenției chirurgicale în or. Vilnius, a relevat că partea vătămată

a făcut dovada acestor cheltuieli prin copia certificatului de la Clinica UAB „Clinicus Vilnius”, care confirmă că la 23 martie 2018, partea vătămată a suportat o operație plastică pentru XXXXX, deși partea vătămată nu a prezentat o concluzie medicală a medicului oftalmolog care să confirme necesitatea unei astfel de intervenții.

Aici, a declarat că prin răspunsul Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale nr. 01-20/1696 din 04 septembrie 2018, i s-a comunicat că în diagnoza stabilită părții vătămate ca urmare a accidentului rutier (XXXXX), care rezultă din raportul de expertiză judiciară medico-legală nr. 2885/D din 23 ianuarie 2018, nu se găsesc referințe la XXXXX și gradul acestora, care ar necesita intervenții chirurgicale pentru XXXXX, iar pacienții cu afecțiuni ale XXXXX pot beneficia de tratament chirurgical inclusiv în cadrul secției de oftalmologie a IMSP Spitalul Clinic Republican „Timofei Moșneaga” în baza poliței de asigurare sau cu plată în cazul lipsei asigurării medicale.

A mai afirmat că prin răspunsul IMSP Spitalul Clinic Republican „Timofei Moșneaga” nr. 12/1948 din 12 octombrie 2018, i s-a comunicat că, costul prelucrării microchirurgicale a XXXXX este de 1 665 de lei.

În acest fel, a punctat că prima instanță, fără o motivare clară, a dispus încasarea din contul SAR „Moldcargo” SA a sumei de 3 500 de euro cu titlu de cheltuieli pentru suportarea intervenției chirurgicale în or. Vilnius în contradicție cu prevederile art. 25 alin. (2) lit. d) Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, or partea vătămată nu a demonstrat necesitatea acestei intervenții, cu atât mai mult că astfel de intervenții se efectuează și în Republica Moldova.

Cu referire la suma de 429 de euro cu titlu de cheltuieli suplimentare suportate în or. Vilnius, formată din cheltuieli pentru cazarea însoțitorului părții vătămate în or. Vilnius și alte cheltuieli conexe șederii însoțitorului în or. Vilnius, a arătat că prima instanță nu a ținut cont de faptul că art. 25 alin. (2) lit. d) Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule prevede compensarea cheltuielilor persoanei accidentate, nu și a însoțitorului acesteia.

Cu referire la suma de 13 800 de lei cu titlu de cost al biletelor de avion tur-retur pentru deplasarea în or. Vilnius, a indicat că în situația în care partea vătămată nu a dovedit necesitatea efectuării intervenției chirurgicale în or. Vilnius, prima instanță greșit a dispus încasarea acestei sume bănești din contul SAR „Moldcargo” SA, cu atât mai mult că o parte a sumei respective a fost cheltuită pentru deplasarea însoțitorului părții vătămate.

Cu referire la suma de 867, 43 lei cu titlu de cost al serviciilor de taxi, a invocat că prima instanță eronat a dispus încasarea acestei sume bănești din contul SAR „Moldcargo” SA, având în vedere perioada de beneficiere de aceste

servicii, care nu se raportează la deplasările părții vătămate la instituții medicale.

A mai invocat că deși partea vătămată a solicitat încasarea în mod solidar a prejudiciului material, de la SAR „Moldcargo” SA și de la „Ruta-Prim” SRL, prima instanță nu s-a pronunțat în nici un fel asupra acestui fapt în dispozitivul sentinței.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 mai 2019, a fost respins ca nefondat apelul declarat de SAR „Moldcargo” SA. A fost admis apelul declarat de avocatul Brăteanu Veaceslav în numele inculpatului, casată sentința în partea stabilirii pedepsei principale, rejudecată cauza în această parte și pronunțată o nouă hotărâre, prin care:

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa principală stabilită inculpatului, recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani și 6 (șase) luni, a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 3 (trei) ani.

În rest, sentința a fost menținută.

5.1 În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că pronunțând sentința, prima instanță corect a constatat faptele și circumstanțele cauzei, ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

5.1.1 În ceea ce vizează apelul declarat de avocatul Brăteanu Veaceslav în numele inculpatului, instanța de apel a reținut că prima instanță a respectat prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, având în vedere judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, fiind corespunzător reduse limitele de pedeapsă prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a constatat că prima instanță nu și-a motivat soluția privind neaplicarea instituției suspendării condiționate a executării pedepsei sub formă de închisoare, stabilite inculpatului, cu toate că materialele cauzei atestă că, corectarea și reeducarea acestuia este posibilă fără a fi izolat de comunitate, familie și societate, cu realizarea plenară și eficientă a scopului legii penale.

Astfel, instanța de apel, efectuând o analiză a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul lui în viața socială, precum și cel de înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate, a evidențiat că în condițiile în care inculpatul nu are antecedente penale, a comis o infracțiune din imprudență, și-a recunoscut integral vinovăția, se caracterizează pozitiv la locul de trai și la locul de muncă, cât și a reparat parțial, în limita posibilităților, prejudiciul suportat de partea vătămată, în circumstanțele cauzei sunt întrunite condițiile necesare pentru a fi aplicată instituția suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii.

Instanța de apel a remarcat că, în acord cu prevederile art. 61 alin. (2) și 75 Cod penal, corectarea și reeducarea condamnatului constă în extirparea mobilurilor negative din conștiința lui, care au determinat săvârșirea infracțiunii, scop ce în speță, poate fi atins și fără executarea reală a pedepsei sub formă de închisoare.

5.1.2 În ceea ce vizează apelul declarat de partea civilmente responsabilă SAR „Moldcargo” SA, instanța de apel a relevat că după cum corect a stabilit prima instanță, obligația asigurătorului de răspundere civilă auto derivă din prevederile Codului civil și ale Legii nr. 414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule.

Instanța de apel a indicat că prima instanță just a încasat în beneficiul părții vătămate, din contul SAR „Moldcargo” SA, prejudiciul material în sumă de 33 184, 11 lei și 3 929 de euro, adică, cheltuielile suportate de partea vătămată pentru tratamentul efectuat ca urmare a accidentului rutier, și anume pentru intervenții chirurgicale, investigații medicale, medicamente și deplasare.

Instanța de apel a respins argumentul SAR „Moldcargo” SA privind lipsa necesității de a efectua intervenția chirurgicală pentru XXXXX, or din extrasul eliberat de Centrul medical „Ovisus”, rezultă că partea vătămată a fost diagnosticată cu XXXXX, iar la 24 septembrie 2018, aceasta a fost operată (XXXXX), fiindu-i recomandată etapa a doua a intervenției chirurgicale (XXXXX).

La fel, instanța de apel a respins și argumentul SAR „Moldcargo” SA precum că partea vătămată ar fi putut să beneficieze de tratamentul chirurgical corespunzător și în anumite instituții medicale din Republica Moldova, deoarece o astfel de posibilitate nu a fost constatată.

6. Decizia instanței de apel a fost contestată în termen cu recurs ordinar de către **partea civilmente responsabilă SAR „Moldcargo” SA**, aceasta invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și solicitând casarea deciziei și sentinței primei instanțe în partea civilă cu referire la încasarea din contul SAR „Moldcargo” SA a prejudiciului material și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea civilă înaintată de Ivanova Ala împotriva SAR „Moldcargo” SA să fie admisă parțial, și anume în limita sumei de 20 152, 81 lei.

6.1 În argumentarea recursului, partea civilmente responsabilă a reiterat argumentele ce țin de partea civilă contestată, prezentate la faza apelului, iar suplimentar a menționat că instanța de apel, respingând argumentul părții civilmente responsabile privind lipsa necesității de a efectua intervenția chirurgicală de plasticie, nu a dat nici o apreciere răspunsului Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale nr. 01-20/1696 din 04 septembrie 2018, făcând trimitere doar la extrasul eliberat de Centrul

medical „Ovisus”, deși acesta a fost eliberat peste mai multe luni după efectuarea intervenției chirurgicale de plastie în or. Vilnius.

Totodată, a susținut că instanța de apel a conchis că nu s-a dovedit că partea vătămată ar fi putut să beneficieze de tratamentul chirurgical corespunzător și în anumite instituții medicale din Republica Moldova, deși la materialele cauzei este anexat răspunsul IMSP Spitalul Clinic Republican „Timofei Moșneaga” nr. 12/1948 din 12 octombrie 2018, căruia instanța de apel nu i-a dat apreciere.

A mai invocat că deși a semnalat în apel că partea vătămată a solicitat încasarea în mod solidar a prejudiciului material, de la SAR „Moldcargo” SA și de la „Ruta-Prim” SRL, iar prima instanță nu s-a pronunțat în niciun fel asupra acestui fapt în dispozitivul sentinței, instanța de apel a omis să dea apreciere acestui argument.

7. Decizia instanței de apel a fost contestată cu recurs ordinar de către **partea vătămată Ivanova Ala**, aceasta solicitând casarea deciziei în latura penală și menținerea sentinței primei instanțe, însă ulterior a depus o cerere privind retragerea recursului ordinar, iar prin încheierea Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 05 mai 2020, a fost încetată procedura de judecare a respectivului recurs ordinar.

8. Decizia instanței de apel a fost contestată în termen cu recurs ordinar de către **procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Popov Oleg**, acesta invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală și solicitând casarea totală a deciziei și menținerea sentinței primei instanțe.

8.1 În argumentarea recursului, cu referire la temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, procurorul a susținut că motivarea soluției instanței de apel contrazice dispozitivul deciziei, or deși în motivare instanța de apel a indicat că prima instanță corect i-a stabilit inculpatului pedeapsa principală sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 6 luni, însă greșit nu a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, în dispozitiv instanța de apel a indicat că pedeapsa principală sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani se suspendă condiționat.

8.2 Cu referire la temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, procurorul a invocat că în contradicție cu concluzia instanței de apel, prima instanță și-a motivat suficient soluția privind neaplicarea instituției suspendării condiționate a executării pedepsei sub formă de închisoare, stabilite inculpatului, inclusiv prin aceea că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, care atentează la valoarea primordială protejată de legea penală – viața și sănătatea persoanei, partea vătămată rămânând cu XXXXX și cu necesitatea urmăririi tratamentului medical pe o durată nedeterminată de timp.

A reliefat circumstanțele comiterii infracțiunii, mai ales comportamentul agresiv al inculpatului în timpul conducerii mijlocului de transport, care necesită o reacție adecvată din partea statului pentru prevenirea unor astfel de accidente rutiere.

Consideră că persoana inculpatului nu prezintă garanțiile unei bune conduite, ce ar justifica aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, or inculpatul a fost anterior tras la răspundere penală pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate, cât și la răspundere contravențională pentru comiterea unui șir de contravenții din domeniul transporturilor, însă nu a făcut concluziile de rigoare.

A indicat că de fapt, inculpatul, care și-a educat un sistem degradat de valori, a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, doar pentru a putea pretinde la o pedeapsă minimă, și nu pentru că și-a conștientizat cu adevărat vina.

A notat că soluția instanței de apel privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod nu va duce la formarea de către inculpat a unei atitudini pozitive față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale, precum și nu va contribui la realizarea scopului legii penale.

9. Partea vătămată Ivanova Ala a depus referință asupra recursului declarat de partea civilmente responsabilă, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

10. Judecând recursurile declarate, pe baza materialului din dosarul cauzei și a motivelor invocate, Colegiul penal lărgit consideră că recursul procurorului urmează a fi respins, iar cel al părții civilmente responsabile – admis, din următoarele raționamente.

În conformitate cu art. 424 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

10.1 Cu referire la recursul ordinar declarat de **procuror**, Colegiul penal lărgit reține următoarele.

Art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală stipulează că judecând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Colegiul penal lărgit menționează că soluția respectivă se adoptă în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat).

Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, invocat de procuror, prevede eroarea de drept: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

Având în vedere argumentele recursului, Colegiul penal lărgit relevă că sub aspectul acestor temeuri de casare, procurorul consideră că motivarea soluției instanței de apel contrazice dispozitivul deciziei, or deși în motivare instanța de apel a indicat că prima instanță corect i-a stabilit inculpatului pedeapsa principală sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 6 luni, însă greșit nu a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, în dispozitiv instanța de apel a indicat că pedeapsa principală sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani se suspendă condiționat.

Raportând însă acest argument invocat la circumstanțele speței, Colegiul penal lărgit relevă că temeiul respectiv nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de procuror.

Or, cu toate că instanța de apel greșit a indicat în dispozitiv termenul de 4 ani, aceasta constituie o eroare materială evidentă, care poate fi constatată fără nici un dubiu prin raportare la tratamentul juridic aplicat speței de către instanța de apel și nu afectează în sine legalitatea soluției pe care a adoptat-o instanța de apel, care diferă de soluția primei instanțe doar prin aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Astfel, nefiind o eroare de conținut (de drept), respectiva eroare materială evidentă poate fi corectată prin aplicarea prevederilor art. 249 Cod de procedură penală.

Art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, la fel invocat de procuror, prevede eroarea de drept: *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Prin criteriile generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite,

de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Luând în considerare argumentele recursului, Colegiul penal lărgit conchide că sub aspectul acestui temei de casare, procurorul opinează că instanța de apel neîntemeiat i-a stabilit inculpatului o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării acesteia în temeiul art. 90 Cod penal.

Raportând însă argumentele invocate la circumstanțele speței, Colegiul penal lărgit relevă că acest temei nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de procuror.

Analizând partea descriptivă a deciziei contestate, Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel a constatat și a apreciat corect circumstanțele de fapt și de drept la stabilirea pedepsei inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiile de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75-78 și 90 Cod penal.

Conform art. 7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și, respectiv, are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Art. 75 alin. (1) Cod penal stipulează că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, analizând în ansamblu totalitatea probelor administrate și cercetate în cadrul întregului proces penal, Colegiul penal lărgit consideră că instanțele ierarhic inferioare corect au conchis că vinovăția inculpatului este pe deplin dovedită și acțiunile lui just au fost încadrate în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Iar, pornind de la prevederile art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, ținând cont și de prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, instanțele ierarhic inferioare corect au stabilit limitele de pedeapsă principală aplicabile, și

anume: limita minimă – 2 ani de închisoare și limita maximă – 4 ani și 8 luni de închisoare.

În privința dezacordului procurorului cu aplicarea de către instanța de apel a suspendării condiționate a executării pedepsei sub formă de închisoare, Colegiul penal lărgit menționează că în conformitate cu art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Deci, raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal are la origine convingerea că, corectarea și reeducarea condamnatului este posibilă fără a fi izolat de comunitate, familie și societate.

Această instituție juridică a fost instituită întru realizarea scopului pedepsei fără ca, condamnatul să fie izolat de societate, acesta fiind supus unui termen de încercare, fără executarea reală a pedepsei, evitându-se dezavantajele pe care le atrage după sine privațiunea de libertate: desprinderea condamnatului de familie și de modul de viață obișnuit și contactul cu infractorii recidiviști periculoși care îl pot antrena în continuare în noi activități criminale. De asemenea, un alt aspect important îl reprezintă economiile pe care statul le face în varianta neexecutării pedepsei în penitenciar.

În general, stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii:

- împrejurările și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și mijloacele folosite;
- starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită;
- natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii;
- motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit;
- natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedentele penale ale infractorului;
- conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal;

- nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

Față de considerentele menționate, Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel corect a evidențiat că prima instanță nu și-a motivat soluția privind neaplicarea instituției suspendării condiționate a executării pedepsei sub formă de închisoare, stabilite inculpatului, cu toate că materialele cauzei atestă că, corectarea și reeducarea acestuia este posibilă fără a fi izolat de comunitate, familie și societate, cu realizarea pleneră și eficientă a scopului legii penale.

Astfel, instanța de apel, efectuând o analiză minuțioasă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul lui în viața socială, precum și cel de înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate, a evidențiat că în condițiile în care inculpatul nu are antecedente penale, a comis o infracțiune din imprudență, și-a recunoscut integral vinovăția, se caracterizează pozitiv la locul de trai și la locul de muncă, cât și a reparat parțial, în limita posibilităților, prejudiciul suportat de partea vătămată, în circumstanțele cauzei sunt întrunite condițiile necesare pentru a fi aplicată instituția suspendării condiționate a executării pedepsei sub formă de închisoare.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit nu reține argumentul procurorului precum că inculpatul nu prezintă garanțiile unei bune conduite, ce ar justifica aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, procurorul menționând că inculpatul a fost anterior tras la răspundere penală pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate, cât și la răspundere contravențională pentru comiterea unui șir de contravenții din domeniul transporturilor, însă nu a făcut concluziile de rigoare.

Or, faptul că inculpatul a fost recunoscut vinovat și condamnat în anul 1992 în baza art. 119 alin. (3) Cod penal din 1961, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 5 000 de ruble, antecedentul penal fiind stins cu mult timp în urmă, nu constituie o circumstanță care ar determina instanța de judecată să constate, așa cum consideră procurorul, că inculpatul și-a educat un sistem degradat de valori.

Din contra, Colegiul penal lărgit atestă că inculpatul, chiar dacă anterior nu a fost sancționat cu închisoare, a tras concluziile de rigoare în urma condamnării din anul 1992 și a început să se manifeste ca un membru util al societății, câștigându-și existența prin muncă cinstită.

Iar, cu referire la sancțiunile contravenționale din domeniul transporturilor ale inculpatului, Colegiul penal lărgit observă că ultima dată acesta a fost sancționat contravențional în anul 2011, chiar dacă și în următorii ani a lucrat ca șofer.

În altă ordine de idei, este de menționat că după cum corect a indicat instanța de apel, inculpatul urmează să conștientizeze fapta comisă nu doar prin pedeapsă, dar și prin repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune.

În context, Colegiul penal lărgit relevă că potrivit actelor prezentate la etapa recursului ordinar, inculpatul i-a acordat deja părții vătămate 220 000 de lei cu titlu de reparare a prejudiciului moral, obligându-se să-i restituie și restul sumei, de 80 000 de lei, până la data de 23 iulie 2020.

În contextul circumstanțelor evidențiate, Colegiul penal lărgit consideră că este corectă concluzia instanței de apel privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, întrucât în acest caz scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea reală a pedepsei sub formă de închisoare, deoarece din circumstanțele speței rezultă că inculpatul a înțeles pericolul social al infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Astfel, Colegiul penal lărgit reține că la suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate, instanța de apel nu a comis erori de drept, deoarece la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal au fost respectate exigențele legii, iar argumentele recursului procurorului în acest sens sunt neîntemeiate.

Din considerentele expuse *supra*, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că recursul declarat de procurorul în Procuratura de circumscriptie Chișinău, Popov Oleg, urmează a fi respins ca inadmisibil, din motiv că este nefondat, decizia instanței de apel fiind legală, întemeiată și motivată.

10.2 Cu referire la recursul ordinar declarat de **partea civilmente responsabilă**, Colegiul penal lărgit reține următoarele.

Art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală stipulează că judecând recursul, instanța rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația condamnatului, sau, după caz, dispune rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Colegiul penal lărgit observă că partea civilmente responsabilă a invocat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Examinând argumentele recursului prin prisma temeiului de casare invocat, Colegiul penal lărgit constată că recurenta – partea civilmente responsabilă este îndreptățită să afirme că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția* în partea civilă cu referire la încasarea din contul său a prejudiciului material în sumă de 3 929 euro.

Astfel, verificând criticile recurentului, în raport cu actele cauzei, instanța de recurs constată că instanța de apel, judecând apelul, nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție pripită și vădit nemotivată în partea civilă cu referire la încasarea din contul părții civilmente responsabile a prejudiciului material în sumă de 3 929 euro, prin ce a admis

erorile de drept prescrise de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Colegiul penal lărgit relevă că după cum au stabilit instanțele ierarhic inferioare, obligația asigurătorului de răspundere civilă auto derivă din prevederile Codului civil și ale Legii nr. 414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, iar în speță, asigurătorul de răspundere civilă auto SAR „Moldcargo” SA, în calitate de parte civilmente responsabilă nu contestă, de principiu, obligația sa de a-i achita părții vătămate despăgubirea de asigurare ca urmare a accidentului rutier, însă consideră că nu urmează să plătească următoarele sume bănești: 3 500 de euro (cheltuieli pentru suportarea intervenției chirurgicale în or. Vilnius), 429 de euro (cheltuieli suplimentare suportate în or. Vilnius), 13 800 de lei (costul biletelor de avion tur-retur pentru deplasarea în or. Vilnius) și 867, 43 lei (costul serviciilor de taxi).

Aici, având în vedere limitele recursului, se impune mențiunea că partea vătămată a solicitat încasarea în mod solidar din contul SAR „Moldcargo” SA și „Ruta-Prim” SRL, angajatorul inculpatului, a prejudiciului material în sumă de 33 184, 11 lei și 3 929 euro, compus din următoarele sume bănești: 2 485 de lei (costul investigațiilor prin tomografie), 250 de lei (costul consultației la „Ovico” SRL), 11 680 de lei (costul tratamentului chirurgical la Centrul medical „Ovisus”), 3 819, 52 lei (costul tratamentului medicamentos), 253, 29 lei (costul serviciilor de transport), 13 800 de lei (costul biletelor de avion tur-retur pentru deplasarea în or. Vilnius), 867, 43 lei (costul serviciilor de taxi), 3 500 de euro (cheltuieli pentru suportarea intervenției chirurgicale în or. Vilnius) și 429 de euro (cheltuieli suplimentare suportate în or. Vilnius).

Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 26 noiembrie 2018, acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Ivanova Ala cu privire la repararea prejudiciului material și moral a fost admisă parțial. S-a încasat în beneficiul Alei Ivanova, din contul SAR „Moldcargo” SA, prejudiciul material în sumă de 33 184, 11 lei și 3 929 de euro, exprimați în lei conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei la data executării.

Instanța de apel a menținut sentința primei instanțe în această parte.

În conformitate cu art. 219 alin. (1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanței de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia.

Conform art. 221 alin. (2) Cod de procedură penală, acțiunea civilă se intentează față de bănuit, învinuit, inculpat, față de o persoană necunoscută

care urmează să fie trasă la răspundere sau față de persoana care poate fi responsabilă de acțiunile învinutului, inculpatului.

Potrivit art. 1398 alin. (1) Cod civil în redacția aplicabilă la data relevantă speței, cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.

Iar, art. 1398 alin. (2) Cod civil în redacția aplicabilă la data relevantă speței stipulează că o altă persoană decât autorul prejudiciului este obligată să repare prejudiciul numai în cazurile expres prevăzute de lege.

Astfel, în conformitate cu art. 25 alin. (2) lit. d) Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, în cazul vătămării corporale, despăgubirea de asigurare va include eventualele cheltuieli prilejuite de accident, inclusiv cheltuielile de transport al persoanei accidentate, de tratament, de spitalizare, de recuperare, de protezare, de alimentație specială, conform prescripțiilor medicale, probate cu documente justificative, care nu sunt suportate din fondurile de asigurări medicale obligatorii, conform actelor normative în vigoare. Cheltuielile menționate se stabilesc pe baza prețurilor practicate de instituțiile din Republica Moldova, conform documentelor eliberate de acestea sau, în cazurile când nicio instituție din Republica Moldova nu practică serviciile menționate, conform documentelor justificative eliberate de instituțiile din străinătate.

Așadar, cu referire la apelul declarat de partea civilmente responsabilă, prin prisma argumentelor invocate, instanța de apel urma să verifice inclusiv legalitatea și temeinicia sentinței primei instanțe în partea civilă cu referire la încasarea din contul SAR „Moldcargo” SA a prejudiciului material în sumă de 3 929 euro, și anume să stabilească dacă aceste cheltuieli au fost prilejuite de accident și, după caz, dacă intervenția chirurgicală efectuată în or. Vilnius nu putea fi efectuată în Republica Moldova.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță.

Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Colegiul penal lărgit reține că instanța de apel a respins argumentul SAR „Moldcargo” SA privind lipsa necesității de a efectua intervenția chirurgicală pentru XXXXX, or din extrasul eliberat de Centrul medical „Ovisus”, rezultă că partea vătămată a fost diagnosticată cu XXXXX, iar la 24 septembrie 2018,

aceasta a fost operată (XXXXX), fiindu-i recomandată etapa a doua a intervenției chirurgicale (XXXXX).

La fel, instanța de apel a respins și argumentul SAR „Moldcargo” SA precum că partea vătămată ar fi putut să beneficieze de tratamentul chirurgical corespunzător și în anumite instituții medicale din Republica Moldova, deoarece o astfel de posibilitate nu a fost constatată.

Însă, instanța de apel, ca și prima instanță, a omis fără careva temei să dea apreciere răspunsului Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale nr. 01-20/1696 din 04 septembrie 2018, prezentat și invocat de partea civilmente responsabilă, în care se indică, că în diagnoza stabilită părții vătămate ca urmare a accidentului rutier (XXXXX), care rezultă din raportul de expertiză judiciară medico-legală nr. 2885/D din 23 ianuarie 2018, nu se găsesc referințe la leziunile XXXXX și gradul acestora, care ar necesita intervenții chirurgicale pentru XXXXX, iar pacienții cu afecțiuni ale XXXXX pot beneficia de tratament chirurgical inclusiv în cadrul secției de oftalmologie a IMSP Spitalul Clinic Republican „Timofei Moșneaga” în baza poliței de asigurare sau cu plată în cazul lipsei asigurării medicale (f.d. 48, vol. II).

Mai mult, instanța de apel, ca și prima instanță, nu a dat o apreciere efectivă nici răspunsului IMSP Spitalul Clinic Republican „Timofei Moșneaga” nr. 12/1948 din 12 octombrie 2018, prezentat și invocat de partea civilmente responsabilă, în care se indică, că prețul prelucrării microchirurgicale a XXXXX este de 1 665 de lei (f.d. 49, vol. II).

De altfel, instanța de apel nu a explicat nici motivele pentru care a făcut trimitere doar la extrasul eliberat de Centrul medical „Ovisus”, deși acesta a fost eliberat peste mai multe luni după efectuarea intervenției chirurgicale de plastie în or. Vilnius (f.d. 60, vol. II).

În concluzie, instanța de recurs atestă că decizia instanței de apel nu cuprinde relevarea considerentelor, precum și a temeiurilor de fapt și de drept, care au fundamentat concluzia despre respingerea apelului părții civilmente responsabile și menținerea sentinței primei instanțe în partea civilă cu referire la încasarea din contul părții civilmente responsabile a prejudiciului material în sumă de 3 929 euro.

Iar, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, care reflectă un principiu legat de buna administrare a justiției, hotărârile judecătorești trebuie să indice în mod suficient motivele pe care se întemeiază (Papon împotriva Franței din 15 noiembrie 2011 (dec.)). Scopul motivării este de a demonstra părților că au fost ascultate, contribuind astfel la o mai bună acceptare de către acestea a deciziei. În plus, îl obligă pe judecător să-și întemeieze motivarea pe argumente obiective și să prezerve drepturile apărării.

Cu toate acestea, întinderea obligației de motivare poate varia în funcție de natura hotărârii și trebuie analizată în lumina circumstanțelor speței (Ruiz

Torija împotriva Spaniei din 09 decembrie 1994, pct. 29). În cazul în care o instanță nu este obligată să furnizeze un răspuns detaliat fiecărui argument invocat (Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos din 19 aprilie 1994, pct. 61), din hotărâre trebuie să rezulte cu claritate că problemele invocate în speță au fost abordate (Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, pct. 30).

În speță însă, din conținutul deciziei atacate nu rezultă cu claritate și putere de convingere că problema încasării din contul părții civilmente responsabile a prejudiciului material în sumă de 3 929 euro a fost realmente abordată de către instanța de apel.

Prin urmare, la rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să determine de o manieră tranșantă legalitatea și temeinicia sentinței primei instanțe în partea civilă cu referire la încasarea din contul SAR „Moldcargo” SA a prejudiciului material în sumă de 3 929 euro, și anume să stabilească dacă aceste cheltuieli au fost prilejuite de accident și, după caz, dacă intervenția chirurgicală efectuată în or. Vilnius nu putea fi efectuată în Republica Moldova.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată, care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală, argumentând clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele expuse în pct. 10.2 al prezentei decizii.

11. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), alin. (2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Se respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Popov Oleg.

Se admite recursul ordinar declarat de către SAR „Moldcargo” SA, se casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 mai 2019, în cauza penală în privința lui Livădaru Victor XXXXX, în partea civilă cu referire la încasarea din contul SAR „Moldcargo” SA a prejudiciului material în sumă de 3929 euro, cu remiterea cauzei în această parte la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În rest, dispozițiile deciziei instanței de apel se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **26 iunie 2020.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor